

www.jollibread.com

© Del text: 2023, Jordi Folck

© D'aquesta edició:

2024, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jollibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-056-0

Dipòsit legal: M-2579-2024

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: març de 2024

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Naim i els ulls multicolors

Jordi Folck

jollibre

A H. B., perquè mai no em falti la seva llum.

A l'Univers tot és vibració.

ALBERT EINSTEIN

*Aquella esplendor que ve del sol,
que il·lumina tot aquest món,
que és en la lluna i en el foc
—sàpigues que aquesta esplendor també és meva—.*

RAIMON PANNIKER, *L'experiència vèdica*

A mi m'han salvat la vida 866 llibres.

JORDI PALÀ

Primera part

Ombra

Ocultisme

Al dentista s'hi va quan un té mal de queixal o li balla una dent. Al traumatòleg, quan ens tremolen els ossos. A l'otorrinolaringòleg, quan et xiulen les orelles o no hi sents bé, però aquest matí la mare m'ha dit que em portaria a l'oculista.

—Però si a mi no em fan mal els ulls —he protestat.

—Però ahir, de camí a l'escola, vas topar amb el monopatí contra un senyal de trànsit. Se't belluguen dues dents. Ja tenim hora al dentista. I vull que et mirin els ossos: després ens toca traumatòleg...

—Però és que aquell senyal no hi era; el van posar de sobte —m'he defensat.

No ha servit de res. La mare m'ha dit que últimament feia coses rares amb la mirada, que ajustava els ulls —que no sé què vol dir—, però suposo que deu ser quan un vol enfocar.

En tot cas, hem anat a l'oculista. M'he saltat dues hores de classe. Oidà! M'agrada aquesta paraula, *o-cu-lis-ta* perquè, en el fons, ve d'*ocultisme*, de coses ocultes, de misteris. I ja que, tant sí com no, havia d'anar a l'oculista, he resolt prendre-m'ho com una aventura.

12 I així ha estat. Però l'oculista/ocultista tenia un manual d'instruccions diferent del meu. M'explico.

En primer lloc, no era un home i sí que era una dona. Perquè si fos home seria un *oculiste!* Ha! Bé, m'agrada jugar amb les paraules per culpa del professor de llengua, a qui anomenen Mister Magoo (nom inventat per protegir-lo amb la nova llei de protecció de dades).

Bé, tot això ho escric en el meu cap per si un dia em decideixo a escriure un diari, perquè no se m'oblidi res quan creixi. I era llesta, la metgessa, perquè només arribar m'ha proposat un joc.

M'ha fet seure en un tamboret i m'ha dit que llegís una escala de lletres de colors projectades a la paret del fons, per si de cas necessitava ulleres, ja que, segons ella, als tretze anys poden començar els problemes. Hi havia unes lletres despenjades.

**PTX EFS ETM MNT
SDH ULL NPX FHD
CNA TST ZYL WIB**

I jo he pensat que el que havia de fer era lligar-les, o sigui, buscar una paraula per a cadascuna i formar una oració. I com que d'imaginació mai no me n'ha faltat —em falten altres coses, però no aquesta—, doncs he improvisat:

13

—El Pablo Tenia un Xilòfon, però com que era Esquerrà, no Funcionava del tot. Ser Esquerrà és, de Tots els Mals, el Millor: hi ha Nits en què Tots els Sons són Diferents. De vegades sona com un Huracà; d'altres, tremolenc com els Udols dels LLops. No Protestis. Un Xilòfon és una eina Fantàstica...

Hi havia una *H* penjada que lligava amb *Horrorosa*, però al final he dit pels pèls:

—...I Harmoniosa per Determinar la teva Creativitat i provar Nous Avantatges... —Soc llest, eh?

Ha estat aquí quan la metgessa m'ha interromput amb un «Però...». Em mirava a mi i mirava la pissarra. Els ulls li feien pampallugues estranyes. Potser li estaven a punt d'esclatar. I ella, no necessitava un oculista?

—Què estàs llegint? Potser no has entès el que volia explicar... Naïm, estàs llegint aquestes lletres? —ha insistit—. Per què s’han de dir les coses dues vegades? Estàs llegint la meva taula optomètrica? L’escala de Wecker?

14 De qui? M’hauria agradat fer-li saber que els esquerrans com jo som persones molt creatives i que hi ha molta gent famosa que és esquerrana i famosa —primer una cosa i després l’altra—. I que desvelar una incògnita —hauria de parlar amb el *profe de matraques*— pot generar infinites possibilitats si un comença amb l’esquerra i...

—És clar, senyoreta —he respost—. No era això? *P de Pablo, X de Xilòfon*. Quan truques per telèfon, de vegades, et fan lletrejar...

—No, no, Naïm. Limita’t a llegir les lletres.

I què hi ha d’ocult o ocultista en això?

Bé... les he hagut de llegir com una *llista* d’anar a comprar, que també lliga amb *oculista*, algunes millor que unes altres, perquè després m’han passat més lletres i més petites, que gairebé no veia: semblaven mosques. O caques de mosca.

La mare s’ha quedat a parlar amb la doctora dels ulls. M’han fet altres proves menys divertides

i de mai no acabar. Això sí, mentre llegia m'han posat unes ulleres metàl·liques amb diverses lents que semblaven de l'home del futur. Quan hem acabat, la mare ha sortit amb els ulls enrogits... La mare, quan agafa confiança, li explica a tothom que està separada des de fa un any, que el meu pare la va deixar per una alumna de la universitat.

No. No era això. Havíem d'anar a un altre oftalmòleg especialista en no sé què, a la seva consulta al barri de la Creu Coberta.

M'ha alegrat el dia, perquè el meu amic Alces-te, l'amic del petit Nicolas, també porta ulleres a l'escola. D'aquesta manera, els nens més grans no poden pegar-li. Bé, això passa als llibres d'aventures del petit Nicolas, el meu personatge literari preferit, així que millor que el llegiu!

El secret

16 —Per què sempre has de fer el pallaso, Naïm? No pots ser un nen normal? Has de cridar l'atenció en tot moment?

Eren tres preguntes i, a més, no n'esperava cap resposta.

—Ho he entès malament —li he dit.

M'ha fotut un calbot. Des de la separació, la mare sempre està enfadada amb tothom, i especialment amb mi. Crec que se sent culpable del que va passar o alguna cosa així. Quan li dic que busqui parella com ha fet el pare, em descarrega un altre calbot. Així doncs, ja no dic res. I si vol un fill perfecte, que se'l vagi a buscar a la tele.

Jo, de gran, vull ser actor. Això ella ja ho sap. I crec que confon actor amb pallaso, perquè quan em troba parlant sol, que estic provant veus, em diu que deixi de fer el pallaso: la veu d'un galant

ensucrat de Hollywood o la d'una vella i recargolada bruixa, la d'una àvia vella, vellíssima, la d'un executiu enganxat al mòbil, o la d'un infant tafaner, sonen molt diferents. És que m'agrada molt el cinema i anar al teatre. La mare no em porta mai al teatre. El pare i la seva parella actual sempre que poden m'hi porten.

La mare diu que el pare només hi és per a les coses bones. I que, en canvi, ella hi és per a totes les coses dolentes. Però no és cert: mai no li he explicat quan algú, en sortir de l'escola, ens ha volgut regalar caramels enverinats o quan a l'autobús he hagut de cedir el seient a alguna dona grossa que m'amenaçava de fer esclatar les seves cames. O que veig l'aura de la gent, i això encara no sé si és bo o dolent, perquè si algú ho sabés m'agafarien per fer experiments científics ultrasecrets.

Quan passen coses bones o dolentes, o me les quedo per a mi, o les explico al Cèsar. No es diu Cèsar i sí que es diu Sebastià, però, com que va fer d'emperador romà al darrer festival de teatre de l'escola i ho va fer tan bé, ara tothom li diu Ave Cèsar. Per sort a mi ningú no em diu Brutus. Jo li clavava una ganivetada i era el dolent. A mi em diuen

només Naïm, potser perquè Brutus sona a brut i a la nostra escola concertada no admeten coses rares.

—Per què no ho expliques a casa? —em diu l’Ave Cèsar.

Som al pati de l’escola. Ho apunto tot mentalment.

—Que expliqui què?

—No dius que veus coses rares?

18

Una bona idea: ho escriuré al meu diari secret. Com el de l’Anna Frank, a qui van matar els nazis. O el doctor Frankenstein quan creava el monstre:

«Avui, la Criatura sense nom ha obert els ulls».

Es comença des del principi explicant qui és un, què fa i les coses que li passen. Però tinc memòria d’elefant; així doncs, quan comenci ho faré de la manera següent:

Capítol 0. Introducció

Hola! Soc en Naïm Vilà Valls, tinc tretze anys i de gran vull ser actor de teatre, cine i televisió. I si acabo sent alt, també model publicitari (el meu pare és un tap de bassa, per això no em faig gaires il·lusions).

—Per què no ho expliques a casa? —Un altre que repeteix les coses.

—Ja ho vaig dir a la mare, al pare i a la seva *nò-via*. I van dir-me: «que *xulo*».

—I quan vas anar a l'òptic, no ho vas dir?

—Estava massa enfeinat llegint. La mare em clavava uns ulls que feia por. I si no tinc confiança en la mare, com dimonis n'he de tenir en una oculista? Les oculistes guarden moltes coses ocultes. Són ocultistes, també!

—Hauries de dir allò de l'anestèsia...

Sí. Tinc poders. Com ningú més. Soc únic. Però els meus poders tenen un nom i no sé quin. Jo en dic «els efectes multicolors». Ho vaig llegir una vegada en un llibre de creativitat del pare. Ell fa classes a la universitat. Ella, la seva parella actual, la Raquel, també: endollada, és clar. No sé si es diu *anestèsia* això que tinc (a Internet vol dir una altra cosa i *acmestèsia* sembla un medicament.).

—Doncs li dius: «Mare, jo veig les lletres de la pissarra en colors, tot i que sé que el guix és blanc. I l'ànima de les persones: cadascuna d'un color diferent».

—Ja ho saben, Se. —Jo també li dic Se, de Sebastià.— I em van dir que que bonic, que tenia molta imaginació i que si no havia de ser escriptor en comptes d'actor.

—I tu, què els vas dir?

—Doncs que també m'agradaria ser escriptor. Escriure els meus propis textos i representar-los.

—No... D'allò de l'anestèsia!

—Res. Que no veus que els grans no entenen res de res?

—Ni el teu pare, que sap de tot?

20

—És que, com que li vaig dir que tenia anestèsia, em va dir que molt bé. Però feia cara de no escoltar-me. Només té ulls per a la seva xicoteta d'ulls verds. Crec que hauria de buscar la paraula adequada.

Com que ha sonat el xiulet que indica que s'ha acabat el pati, la conversa ha finalitzat aquí. Anestèsia, amb *anestèsia*, Anastàsia o sense *anestèsia*. O regalèsia. Soc un fan de la regalèsia!

El que no sap en Se és que aquest poder m'està afeblint. Soc com Superman davant de la criptonita. A la nit, hi veig molt malament. I m'encego quan la mare obre, de sobte, el llum. Em costa tornar a enfocar. I si hi vull veure pels costats he de girar el cap, la meva mirada només és efectiva pel centre. Però suposo que l'oculista ja ho deu saber. Potser amb ulleres ja no veuré lletres amb colors o

l'aura de la gent. Sé que això que em passa, només em passa a mi. Deu ser un fenomen sobrenatural. Ho he preguntat i quan ho faig em diuen que si els prenc el pèl, que els nombres i les lletres no tenen colors. I jo els dic que els que no tenen colors són ells. Potser amb les ulleres tot això s'acabarà, i llavors seré un nen normal i avorrit.